

VLINDERMEISJE

Pim Torn

Vlindermeisje

LITERAIRE THRILLER

© 2018 Pim Torn
Uitgegeven via Brave New Books
Foto auteur Willemijn van de Woestijne
Citaat © Toon Tellegen, *De werkelijkheid*, 2014

ISBN 9789402179873

vlin·der, (de; m; -ers)

1. insect met volkomen gedaanteverwisseling

Ik denk aan God
in een afgeprijsde, lichtblauwe zomerjurk

TOON TELLEGEN

Tussen hoog, met prikkeldraad besloten hekwerk, liep een meisje. Het parkeerterrein dat zich binnen de omheining aan weerszijden van haar uitstreckte, was door de regen schoongeveegd en lag er glinsterend en verlaten bij. Hier en daar stonden potten met in ludieke vormen gesnoeide struiken, in een halfslachtige poging de bijna voelbaar in de lucht hangende autoriteit een tegenwicht te bieden.

Twijfel nam van het meisje bezit terwijl ze verderliep. Nu kon ze nog terug. Rechtsomkeert, en het leven zou doorgaan alsof het idee niet eens in haar was opgekomen. Dat ze niet eens een kwartier geleden de klas nog zowat was uitgehold, was nu moeilijk meer voor te stellen, en de aarzelen-de tred die van die drift was overgebleven werd alleen nog maar aarzelen-der naarmate de muren groter werden, de ingang dichterbij kwam.

“Dat meisje is niet komen opdagen.”

Zou hij bij dat bericht onverschillig zijn schouders ophalen en haar in het volgende moment alweer vergeten zijn? Of zou aan de andere kant van de muren een hart in hetzelfde tempo tekeergaan, in spanning afwachting voor wat komen ging, woorden en zinnen oefenend. *“Het spijt me. Woorden kunnen niet beschrijven hoeveel het me spijt. Als ik terug zou kunnen gaan...”*

En toen stond ze binnen, en was het voor nog meer denken te laat.

“Ben je alleen?”

De vrouw achter de balie keek met een opgetrokken wenkbrauw van identiteitskaart naar haar, en weer terug.

“Ja.”

“Oké, geen probleem.” Een glimlach doorbrak de verwondering die zojuist nog op haar gezicht had gespeeld. “Loop maar door.”

Het meisje knikte, haalde diep adem alsof ze moed uit de lucht probeerde te halen, liep een gang door en betrad een nieuwe kamer.

“Als je iets voor hem hebt meegenomen, kan je het hier leggen. We zullen zorgen dat ‘ie het krijgt.”

“Nee, ik heb niks. Alleen m’n rugtas.”

“Zet maar neer. Heb je verder iets van metaal?”

“Nee. Of wel, m’n oorbellen.”

Haar vingers trilden bij het uitdoen.

“Dan mag je hier doorheen lopen.”

Hoorde ze zijn hart door de muren heen bonken of was dat slechts verbeelding? Ze verstijfde toen het nijldige gepiep van de metaaldetector door de ruimte sneed.

“Stom, sorry, m’n telefoon.”

“Geeft niet. Probeer het nog eens.”

Geen piep dit keer.

“We zijn er gewoon bij hoor.”

Een geruststellend klopje op haar schouder.

“Sorry, wat?”

“Dat we erbij zijn. Gaat het wel goed?”

“Ja, het gaat prima. Is hier ergens een wc?”

“Hier de deur door, om de hoek. Over vijf minuten begint het bezoeksuur.”

“Bedankt.”

In de toiletspiegel bekeek ze zichzelf, bedacht - niet voor het eerst - hoe anderen haar zouden zien. Ze bezat een knapheid die haar de titel *‘mooiste meisje van de klas’* verschaft, al ontging haar dat, zag ze het niet, de ontluikende jonge vrouw die zelfs nu, of juist nu, eigenwijs de wereld inkeek. Haar lippen waren beslist die van een vrouw. Het waren de lippen waar zaterdagavond een jongen op gekust had. Een klas hoger. Toch was hij zenuwachtig geweest, waren zijn handen beverig en onbedreven onder haar shirtje gegaan alsof het het demonteren van een tijdbom betrof, en was het daarbij gebleven. Toch had ze niets van zijn stunteligheid gemerkt. Het ontging haar, ze zag het niet.

Al zoveel vrouw en nog zoveel kind.

Ze gooide haar haar naar voren, bracht het bij elkaar, maakte een staart. Eén vraag zou ze stellen. Eén vraag was genoeg.

Haar therapeuten hadden altijd gezegd dat ze dat moest doen wat ze zelf het beste vond. *“Wat vind je er zelf van?”* vroegen ze. *“Wat voel je echt? Ben je boos? Wat zou je tegen je vader zeggen? Wat zou je tegen hem zeggen? Een kopje thee? Limonade? Ik heb er geloof ik nog wel wat bij. Hier, een chocolaatje. Ga rustig zitten. Vertel je verhaal. Ik luister. Ik heb de tijd. Ik word toch per uur betaald.”* Twaalf klotejaren lang.

De vijf minuten waren voorbij. Al lang voorbij. Of misschien ook niet. Vertraagde de tijd binnen deze muren immers niet tot iets dat nauwelijks leven meer te noemen was?

Het meisje begaf zich naar de bezoekerszaal.

“Je mag hem niet aanraken of hem iets overhandigen,” beet één van de bewakers haar nog toe voordat ze onwennig plaatsnam. Ze voelde klam zweet, bracht haar handen als in gebed bij elkaar, sloot even haar ogen. Niets denken, dacht ze. Niets denken.

“Lotte?”

“Je weet wie ik ben,” constateerde ze.

Hij was niet mooi, niet lelijk, niet angstaanjagend, niet breed gespierd, niet ruig behaard, niet degene die hij had moeten zijn. Ze zag iets in zijn ogen wat misschien een lichte droefenis was. Als van een oude man; iemand die de wereld had gezien, en moe was. Voorgoed moe.

“Ik had je naam doorgekregen. Je achternaam. Ik herkende je achternaam.”

Ze slikte, dacht aan de vraag die ze zou stellen.

“Ik had je niet verwacht,” ging hij verder. “Nooit. Maar nu ben je er toch.”

“Ik ben gekomen om je iets te vragen.”

Hij sloeg zijn blik neer.

“Waarom? Waarom heb je het gedaan?”

Anne

Wie de buurt waarin ik woonde in vogelvlucht zou overvliegen, zou, naar beneden kijkend, het zicht hebben op een onsamenhangend labrynt van straatjes en steegjes, waartussen dicht opeengepakte huizen en flatgebouwen vochten om de ruimte. Onmiskenbaar waren zij bestemd voor de allerarmsten. En te midden van de verweerde dakpannen, door vocht geteisterd beton, verroeste televisieschotels en smalle balkons, waar kledingstukken aan lijnen hingen te drogen, was mijn tuin. Een klein stukje grond, omsloten door de beklemmende grauwheid en mistroostigheid die de buurt bestempelde als een bloem die was ontsproten in een barst tussen het asfalt.

Ik noemde het de vlindertuin. Want in de zomermaanden, als de bloemen in de tuin uitbundig bloeiden, en alles om me heen iets minder grauw was dan anders, kwamen de vlinders. Ik had me altijd afgevraagd waar ze vandaan kwamen. Waar ze woonden. En vooral: hoe ze de tuin ieder jaar weer wisten te vinden.

Ik weet nog goed hoe ik urenlang op een kaal plekje tussen het groen kon liggen terwijl ik mijmerend naar de vlinders staarde en de geur van de avond en de bloemen opsnoof.

Al fladderend van bloem tot bloem transformeerden ze voor mijn ogen in elfjes als van de illustraties in een oud sprookjesboek, en voor een moment waande ik me in een andere wereld. Even vergat ik alles wat me gevangen hield, stelde ik me voor hoe het zou zijn om weg te kunnen vliegen. Om alles achter te laten, met de vlinders mee te gaan.

Ik hilde nooit. Het was pas veel later dat ik me afvroeg waarom niet. Er was immers alle aanleiding tot huilen. Maar zelfs toen mijn moeder stierf, hield ik mijn tranen in. En toen de vlindertuin voorgoed uit mijn leven verdween, beet ik op mijn lip totdat ik bloed proefde, maar ik hilde niet.

Ergens in de tussentijd kwam de dood bij me langs, nestelde zich in mijn geest, vroeg waarom mijn lichaam niet meeging.

“Waar wacht je op?” sprak de dood. “Waarom kom je niet? Wat is hier? Wat heb je hier te zoeken?”

Ik negeerde hem, hoe hij ook gelijk mocht hebben, doodde tijd, leefde levenloos en huilde niet, tot de dood - van ongeduld, of omdat hij wel iets beters te doen had - opvloog. Voor even dan.

De ochtendzon drong nauwelijks door tot het pad onder de kruinen, alsof daar beneden iets was waar het licht liever niet wilde komen. Het bleef bij een dun schijnsel dat van tussen de kale takken - hoewel niet van harte - tevoorschijn was gekomen, aarzelend getuigend van een nieuwe dag. Over het pad trippelde een hondje, opgewekt kwispelend, zijn tong uit zijn bek. De man die achter het beestje aanliep, sloot genietend zijn ogen. Een zeldzaam mooie winterdag. Er waren momenten in het leven waarin alles, al was het maar voor heel even, volmaakt leek te zijn, alsof er in een flits verkeerdd werd verbonden met de hemel. Misschien was dit wel zo'n moment, bedacht de man, die zijn gezin en het eentonige dagritme dat zijn leven leidde, tussen de stammen en takken had weten te ontvluchten.

Plotseling schrok hij op van een hysterisch geblaf, kon nog net zien hoe zijn hond gepaard met een uitstoot die het midden hield tussen janken en grommen in de kale struiken verdween. De man bleef wachten; het zou niet de eerste keer zijn dat het jonge beest iets opmerkte: een wegschietend knaagdier, vaag geritsel, of het ging gewoon zijn fantasie achterna. Terwijl de minuten voorbij kropen, verweet hij zichzelf de hond nog geen naam te hebben gegeven. Een maand geleden had hij het dier aan zijn vrouw en kinderen cadeau gedaan in de hoop zijn frequente afwezigheid vanwege het werk een beetje goed te kunnen maken. Af en toe nam hij het dier mee bij zijn ochtendwandelingen, maar daar bleef het bij. Een naam had het niet, niet voor zover hij wist tenminste. Dat kwam nu slecht uit aangezien hij het dier niet meer terug kon roepen.

Dan maar wat anders. Hij floot op zijn vingers, en als reactie kreeg hij een korte, harde blaf, die van verrassend dichtbij klonk. Hij schatte de afstand op niet meer dan een paar meter van het pad vandaan, maar struikgewas onttrok de plek aan het zicht. Zijn stijgende ergernis onderdrukkend begon hij zich moeizaam een weg te banen in de richting waarvan het ge-

luid had geklonken. Max. Was Max een goede naam? In ieder geval kort. En makkelijk. Bij gebrek aan alternatieven die met deze naam zouden kunnen wedijveren, besloot hij de hond bij deze Max te dopen.

Hij boog de laatste takken opzij en kwam terecht op een kleine open plek. Daar zat Max. Hij hijgde nog na van de korte spurt, of van de opwindende, of allebei, en keek zijn baasje afwachtend aan. De blik van de man gleed van Max' kop langzaam naar beneden, naar iets dat voor de poten van de hond half uitgegraven aan de oppervlakte van de bosaarde was gekomen. Een witte, met aarde besmeurde hand stak uit de grond en reikte naar de hemel, de vingers krampachtig uitgestrekt, als in een laatste poging om de onherroepelijke dood te ontvluchten.